

ffjøde eller ikke, og han vil altsaa, naar han træffer et Parcelffjøde, og dette ikke har nogen Bestemmelse om Digerfordeling, være i sin Ret, naar han siger: Dette er ikke for mig saaledes opklaret, at jeg vil læse det. Men jeg ser paa den anden Side heller ikke, at der er Noget i Veien for at vedtage Forslaget, idet jeg nemlig maa erkende, at det mange Gange kan være af overordentlig Vigtighed for Vedkommende at faae Dokumentet læst i rette Tid; og jeg skjønner ikke rettere end, at Forslaget praktisk taget vil kunne føre til samme Maal som den i Lovforslaget foreskrevne Regel. Jeg skal altsaa ikke have Noget imod det ærede Medlems to Forslag, idet jeg dog vil henstille til ham, om ikke det første af dem maatte trænge til en Udarbejdelse i den af mig berørte Retning. — Med Hensyn til de af det ærede Udvalg stillede Forslag, skal jeg erklære, at der fra min Side ikke er Noget at erindre mod Forslaget under Nr. 8, saa lidt som mod Forslaget under Nr. 12; jeg anser dem ikke for at være absolut nødvendige, men jeg har heller ikke Noget imod, at de vedtages.

Jeg kommer nu til den berømte § 19, og jeg skal da tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, medens jeg med Hensyn til Indholdet Indtætt og for sig har at erindre mod Udvalgets Forslag under Nr. 13 og 14, som ærede Medlemmer ogsaa ville se, at jeg har optaget ganske uforandrede i mit Ændringsforslag (Sic er: Nei!). — Ikke? Da veed jeg dog ikke, der er nogen væsentlig Forskjel. I Lovforslaget staar kun Loven af 29 Marts 1867 uden Tilføielse af § 1, men denne Begrænsning, som er optagen i Udvalgets Forslag under Nr. 13, er jeg saa lidt imod, at jeg netop erkender, at det er en Feil, at den er ubeladt i Lovteksten, hvorimod den er nævnt i Motiverne, og at jeg derfor har optaget den i mit Forslag. I dette har jeg derhos ubeladt Bestemmelsen om Lolland-Falster, og det er aabenbart det samme, som er Gjenstand for Ændringsforslaget under Nr. 14, saaledes som det er stillet af Udvalget. — Derimod med Hensyn til Forslaget under Nr. 15 har jeg nogle Erindringer at gjøre, som egentlig ere Grunden til, at jeg har stillet et andet Ændringsforslag. Min Indvending gjælder ikke selve den Bestemmelse, at de foreslaaede Negler ikke skulde finde Anvendelse paa rene Inddæmningsdiger, forinden de ere blevne skyldsatte, thi ogsaa dette er optaget i mit Ændringsforslag aldeles uforandret, men gjælder derimod den hele Form, som Udvalgets Forslag har faaet, og som har givet den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kreds (Æstrup) en vis Berettigelse til den Tvivl, han har næret. Jeg maa nemlig anse det for at være en vigtig Forudsætning, hvorfra det ærede Udvalg er gaaet ud, ved den Maade, hvorpaa det har affattet sit Ændringsforslag, nemlig at Lovforslaget, som det er affattet, ifølge sine Ord ikke skulde finde Anvendelse paa

Inddæmningsdiger. Jeg skal sige, at der forsaavidt er en vis Berettigelse til denne Opfattelse, som det ikke udtrykkelig staar i Titelen, at Lovforslaget ogsaa omfatter disse, men derimod vil man ved at gjennemgaa hver af de enkelte Paragrafer se, at der ikke er det Mindste i Veien for, at Lovforslaget kan finde Anvendelse paa Inddæmningsdiger, naar ikke en saadan Anvendelse — som Tilfældet var i Regeringsforslaget — udtrykkelig betegnes som Undtagelse. Det ærede Udvalg har ikke fulgt den Opfattelse, men har givet Lovforslaget en formentlig Udvidelse; det har sagt: Lovforslaget gjælder ikke for Inddæmningsdiger, følgende er en Udvidelse nødvendig. Derved har det ærede Udvalg skabt en Vanskelighed, som maasse kan siges kun at være en Inforsættelse, men som i det praktiske Liv ingenlunde vil være en Ubetydelighed, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Reglerne i den øvrige Del af Lovforslaget, naar Betingelserne ellers ere til Stede, ville blive at anvende paa Inddæmningsforetagender. Jeg kan altsaa ikke sige Andet, end at den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kreds har fuldkommen Ret i sin Kritik af Udvalgets Forslag, men han har derimod ikke Ret i sin Kritik af mit Forslag, thi det, han har hævdet, nemlig at der i mit Forslag manglede en Reservation lige over for tidligere truffne Bestemmelser, er ikke rigtigt, idet jeg, som det ærede Medlem selv bemærkede, har indført Reservationen i det Ændringsforslag under Nr. 1, som det ærede Thing vedtog i Lørdags. Jeg skal hertil knytte den Bemærkning, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Landssthingsmand i, at det hverken ved Inddæmningsdiger eller ved Udvidelse af Diger kan være tilladt at forandre det en Gang bestaaende retlige Grundlag, som hviler paa tidligere Oversenskomster, men dette er Noget, som maa siges ikke alene om Inddæmningsdiger, men ogsaa om alle andre Diger, og jeg ser ikke rettere, end at det ærede Medlem har den fuldkomneste Betyngelse derved, at § 6, som den nu foreligger, efter sin Ordlyd aldeles bestemt udtaler, hvad det ærede Medlem omtalte med Hensyn til Inddæmningsforetagender. Naar jeg er gaaet ind paa Udvalgets Tanke, at der ikke kan være Tale om at betragte Inddæmningsdiger som Beskyttelsesdiger, forinden de have eksisteret i 20 Aar og ere blevne skyldsatte, saa fremtræder f. Ex. Bestemmelsen i § 6, som om den var skreven med disse Forhold for Die, og derfor kan jeg ikke anse det for nødvendigt at gjentage den i mit Ændringsforslag til § 19. Imod Udvalgets Ændringsforslag har jeg netop det at erindre, at den Omstændighed, at det er konciperet, som om det indeholdt en Udvidelse af Lovforslaget, er i Stand til at vække Tvivl om, hvorvidt den udtalte Sætning — hvis Almenlydighed jeg erkender — kun skal finde Anvendelse paa det Sted, hvor den fremsættes, eller om den ogsaa bør finde Anvendelse i andre lignende Til-